

paa Island overfor Danmark siden 1840. De begyndte paa Island paa samme Maade, som man nu fortsætter paa Færøerne, navnlig idet Selvstyrepatriet paa Færøerne kræver, at Færøerne skal have deres egen lovgivende Rigsdag, at de vil have en Ombudsmand — hvad der ikke kan betyde andet end en særlig Minister for Færøerne —, at de vil have Lov til at udskrive Skatter, at de i det hele vil forandre Færøernes statsretlige Stilling til Riget. Da dette Selvstyrepatriet, som det er fremlagt i Færøernes Lagting Sankt Olaidag, ikke endnu foreligger her, skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa det. Jeg siger: „ikke endnu foreligger her“, thi Meningen er, at for saa vidt Selvstyrepatriet kan faa Flertal i Lagtinget, skal det fremlægges i Lagtinget, hvor det da vil blive vedtaget, og saa maa og skal det nødvendigvis komme herved til Rigsdagen. Hvis jeg til den Tid lever og har den Ære at være Medlem af dette Ting, skal jeg dertil gøre de Bemærkninger, som jeg ikke i Dag finder fornøden Anledning til at fremsætte, og som jeg ikke under denne Finanslovbehandling skal trække Tiden ud med.

Imidlertid vil jeg sige, at dette Selvstyrepatriets Optræden paa Færøerne trænger til alvorlig Opmærksomhed her nede fra. Naar jeg siger, at det trænger til alvorlig Opmærksomhed her nede fra, maa jeg samtidig sige, at da jeg i Sommer besluttede at tage en Tur til Færøerne, var det, fordi jeg havde en Følelse af, at der oppe paa Færøerne foregik noget, jeg hverken som Socialdemokrat eller som Medlem af den danske Rigsdag har Lov til at være uvidende om. Jeg blev ikke sendt derop af nogen, jeg blev ikke understøttet af nogen, jeg rejste ikke for nogen som helst anden end mig selv, jeg rejste derop af Interesse for det Forhold paa Færøerne, som jeg mente at være blevet bekendt med, og som jeg fandt, man her nede ikke kunde forsvare at være ukendt med. Naar man fra Selvstyrepatriets Side deroppe har sagt, at jeg straks toges til Indtægt af Embedsmændene der oppe og Sambandspartiet, er dette ganske fejlagtigt. Jeg toges ikke til Indtægt af nogen. Jeg rejste derop, ubuden fra begge Sider, for at skaffe mig selv Kundskab og for at kunne bidrage til at skabe mere Viden blandt Folk hernede om færøske Forhold, og naar man i Selvstyrepatriets Organ deroppe har paastaaet, at jeg blot søgte den ene Side deroppe, blot søgte Embedsmændene og holdt mig til Sambandspar-

tiets Folk og Førere, er dette fuldkommen fejlagtigt, hvilket jeg kan bevise ved at oplyse, hvad der ikke vil kunne benægtes, at jeg søgte selve Selvstyrepatriets Formand, Hr. Kongsbonde Patursson, havde lange og indgaaende Samtaler med ham om Færøernes Forhold til Danmark og Danmarks Forhold til Færøerne baade i Fortid og Nutid — jeg tør ikke sige: og i Fremtid, for paa det Punkt var Hr. Patursson mærkelig tavs. Han sluttede, da jeg, om jeg saa maa sige, havde sat ham fuldstændig til Vægs med hans Argumentation, med at erklære: Om Selvstyre drejer Sagen sig ikke, men hvad det drejer sig om, siger jeg ikke Dem. Altsaa, om Selvstyrepatriets Forhold til Fremtiden kan jeg intet vide fra Hr. Paturssons Mund, der maa jeg nøjes med at henvise til, hvad der kan læses i Selvstyrepatriets Forslag, som det blev forelagt i Lagtinget.

Men det var ikke blot med Hr. Patursson, jeg omgikkes og talte om disse Forhold. Jeg har talt med en Række af Selvstyrepatriets ledende Mænd deroppe og søgt gode Ledere, som det ærede Medlem vist vil erkende, at det er, naar jeg nævner Simun av Skardi, Ur Koney og Rasmus Rasmussen. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Færøerne vil erkende, at naar jeg har haft meget indgaaende Samtaler med saadanne Mænd om Selvstyrepatriets Forhold og Færøernes statsretlige Forhold til Danmark, har jeg gjort mig al den Umage, man kan forlange, for at faa Sagen fremstillet ogsaa fra den Side. Efter at jeg er kommet hjem, har jeg skrevet en Række Artikler om Færøerne, som har været optaget i en Række jydsk Blade, og at jeg har set rigtigt paa Selvstyrepatriets Forhold deroppe og paa dets Opfattelse af Færøernes Stilling til Danmark, fremgaar af det frysende Had, hvormed „Tingakrossur“ har båret mig, efter at det er blevet bekendt med mine Artikler, og tillige af den Række Injurier, som det har været saa elskværdigt at udslynge imod mig. Jeg skal tilføje, at naar jeg interesserer mig saa stærkt for Færøerne, er det ikke blot i min Egenskab af Folketingsmand, men tillige i min Egenskab af Socialdemokrat.

Jeg havde, som sagt, før jeg rejste til Færøerne, den Opfattelse, at der var noget deroppe, der ikke var, som det burde være. Det var navnlig den Befolkningsklasse, som man kan sammenfatte i Ordet „Almue“, forstaaet i den rette, gode og fornuftige Betydning, der led under Selv-